

Βάσει ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΦΥΛΛΟ 9

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2002

ΥΠΟΘΕΣΗ 17N

Αναλαμβάνοντας την ευθύνη...

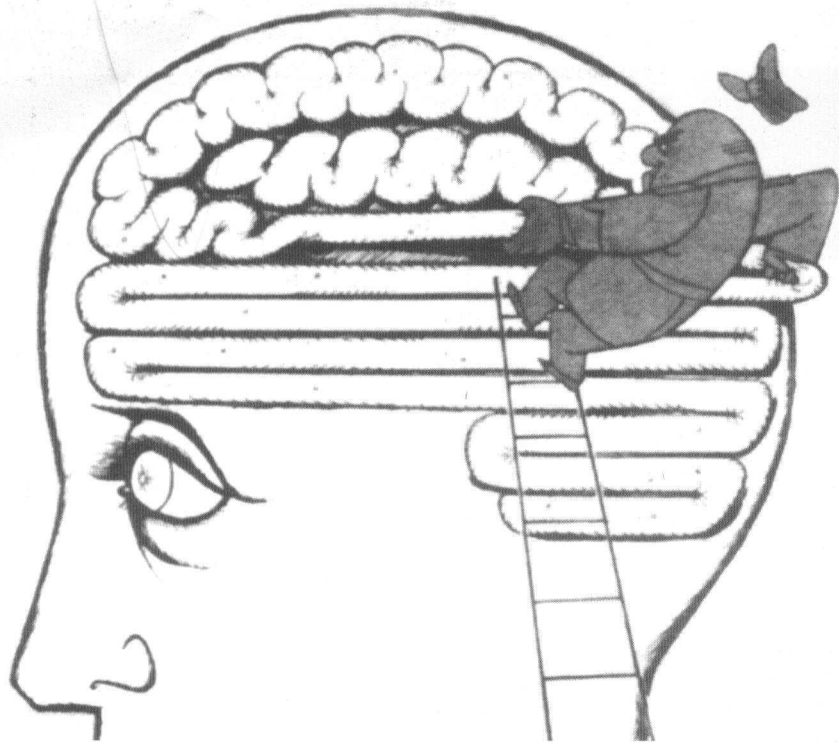

Η έκρηξη στον Πειραιά την νύχτα της 29^{ης} Ιουνίου, οι συλλήψεις, οι γιάφκες, οι ομολογίες όσων ομολόγησαν, η τακτική των “διαρροών”, όχι μόνο συσκότισαν την υπόθεση της “17N”, αλλά εξοβέλισαν κάθε κριτική προσέγγιση και πολιτική ερμηνεία, ανάγοντας τα πάντα σε αστυνομικίστικες και πρακτορίστικες εκλογικεύσεις.

Με φτηνό και ηθικολογικό προκάλυμμα όλοι όσοι ενέταξαν την ύπαρξη της 17N στα όρια του “κοινού εγκλήματος”, αντλούν τα επιχειρήματά τους απ’ το ίδιο καζάνι της 11^{ης} Σεπτεμβρίου. Η παραχάραξη, η διαστρέβλωση και η αποσιώπηση μπήκαν σε ημερήσια διάταξη. Η σοβαροφάνεια των διωκτικών αρχών με τις “μετρημένες” ανακοινώσεις τους, έβρισκαν το συμπλήρωμά τους στην καθεστωτική συσπείρωση που δημιουργήθηκε απ’ τον “πόλεμο κατά της τρομοκρατίας” του Μπους (βλέπε Βάσει Πληροφοριών #6). Απέναντι στον “αέρα” των συλλήψεων καθεστωτικοί και άλλοι επίσημοι κρατούσαν στα χέρια τους ανεμιστήρες για να ενισχύσουν το ρεύμα κι άλλοι “πρώην” και “ακραίοι” τα βουτούσαν στο νερό ως νέοι Πόντιοι Πιλάτοι, με μια μικρόψυχη και εκ του πονηρού ουδετερότητα, αν όχι απαξίωση.

Για να επανέλθουμε όμως, πίσω απ’ τα θέσφατα της αντιτρομοκρατικής και των λοιπών μηχανισμών που επιλαμβάνονται της υπόθεσης, το καθεστώς επιδιώκει να ξαναδιαβαστεί η πρόσφατη ελληνική ιστορία με επίταση αυτή την φορά, και μάλιστα ανάποδα και για λογαριασμό του επιχειρώντας όχι μόνο να νομιμοποιήσει τις πρακτικές του που αφορούν την υπόθεση αλλά και να αποτελέσει τον μόνο πόλο αξιολόγησής της.

Η οργάνωση της επίθεσης ιδεολογικά και κατασταλτικά ανέδειξε πρωτοπόρους και συνοδοιπόρους του καθεστώτος, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εκπροσωπούν όλους τους διαθέσιμους θεσμούς του.

Η προβολή της επίθεσης μέσα απ' τα Μ.Μ.Ε. και ειδικά απ' τα τηλεοπτικά, καθιστούν το όλο εγχείρημα επικίνδυνα φαιδρό.

Φαιδρό, γιατί η reality λογική ανέλαβε να διαχειριστεί "αποκαλύψεις", "πληροφορίες" και "ντοκουμέντα" συνοδευόμενη από βλακώδη ή παραληρηματικά λογίδια, προκειμένου να καταστήσουν τις παιδικές τους απορίες ή τα αλήτικα υπονοούμενά τους, σημαντικά ευρήματα.

Σ' αυτό το πανηγύρι όλοι έχουν λόγο, η ESPRESSO θα μείνει απέξω;

Επικίνδυνο, γιατί ανακατεύονται για άλλη μια φορά, πρόσωπα, κοινωνικοί περίγυροι, πολιτικοκοινωνικοί χώροι στο πρακτικό σκέλος της διεθνοποιημένης καταστολής.

Σ' αυτό το ανακάτεμα δεν υπάρχει τίποτα το αστείο.

Η ιστορία

Ο κύκλος της μεταπολίτευσης δεν θα μπορούσε να κλείσει ελλείψει των ένοπλων οργανώσεων. Ο Ε.Λ.Α. έκλεισε τον δικό του κύκλο το 1995 με την αναστολή της δράσης του, η 17Ν το 2002 με τις συλλήψεις σχετικών και άσχετων. Σκοπός του παρόντος δεν είναι η αποτίμηση της ένοπλης δραστηριότητας μέσα απ' τις ενέργειες και τις προκηρύξεις των οργανώσεων (αν και έχουμε πολλά να πούμε, δεν είναι της στιγμής) αλλά η αποκατάσταση ορισμένων αληθειών έναντι της επελαύνουσας αμνησίας και υποκρισίας που προωθεί η καθεστωτική "αντιτρομοκρατική" συσπείρωση.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου το '73 ήρθε με καθυστέρηση δεκαετίας να συνδέσει την ελληνική κοινωνία με όλα όσα διαδραματίζονταν στην Ευρώπη και την Αμερική ήδη απ' τις αρχές του '60. Το νέο δυναμικό γεννη-

μένο μέσα στην Χούντα ήρθε γρήγορα αντιμέτωπο με ένα σκληρό και αστυνομικό κράτος, του Καραθανάση και του Μπάλκου, που επεδίωκε την "ομαλή" μετεξέλιξη του καθεστώτος από δικτατορικό σε κοινοβουλευτικό.

Το καθεστώς ανίκανο να απαλλαγεί ριζικά απ' τις μετεμφυλιακές και δικτατορικές του αναφορές, παλινδρομούσε ανάμεσα στους ευρωπαϊκούς του προσανατολισμούς και στο εγκληματικό του παρελθόν. "Καραμανλής ή τανκς" κράδαινε στις εκλογές του '77 η ασθμαίνουσα Δεξιά.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ένα μεγάλο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας βρισκόταν με τους μηχανισμούς του κράτους σε μια ημιπαράνομη σχέση, που την τροφοδοτούσε ο αποκλεισμός και η άγρια καταστολή και την βάρυνε το ίδιο παρελθόν αλλά απ' την από δω πλευρά, απ' την πλευρά του διωκόμενου. Μέσα σ' αυτή την σχέση η ένοπλη διέξοδος είχε και εθνικό αλλά και διεθνές υλικό για να αντλήσει τα επιχειρήματά της. Εθνικό, τόσο απ' την μεταδικτατορική βαρβαρότητα όσο κι απ' την ένταξη της παραδοσιακής Αριστεράς στο πολιτικό status. Κι αυτό όχι επειδή έγινε νόμιμη, αλλά γιατί προσπαθούσε να περιφρουρήσει την δική της νομιμότητα με ίντριγκες, λάσπη και βία προκειμένου να επιβάλλει το μονοπώλιό της. Διεθνές, γιατί ανθούσαν τα εθνικοαπελευθερωτικά μέτωπα και οι ψευδαισθήσεις τους, στην περιφέρεια της Ευρώπης και στο εσωτερικό της οι ένοπλες αντιμπεριαλιστικές οργανώσεις (Ερυθρές Ταξιαρχίες, Action Directe, R.A.F. κλπ).

Η Ελλάδα του '75-'80 φάνταζε σαν ένα καζάνι που βράζει. Το '80 με τις δολοφονίες Κουμή-Κανελλοπούλου το καζάνι αντί να ξεχειλίζει, δείχνει τα όρια της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς πρωτίστως και δευτερευόντως των αυτόνομων και αναρχικών. Το παράξενο λοιπόν δεν ήταν ότι σ' αυτές τις συνθήκες υπήρξαν και γεννήθηκαν ένοπλες οργανώσεις, το παράξενο μάλλον θα ήταν να μην υπήρχαν.

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ 18, Τ.Κ. 546 35, ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
Τ.Θ. 50067, Τ.Κ. 54 013**

ΤΗΛ.: 261.290, e-mail: ita_gr@yahoo.co.uk

Το "ΒΑΣΕΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ"

θα το βρείτε στα παρακάτω σημεία:

Βιβλιοπωλεία Θεσσαλονίκης:

ΚΕΝΤΡΙ, ΒΙΒΛΙΟΣΤΟΚ, ΡΑΓΙΑΣ, ΙΑΝΟΣ, ΛΟΞΙΑΣ,
ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΑΚΗΣ

Καφέ - διακοπωλεία: ΡΑΦΩΔΙΑ, ΛΩΤΟΣ, ΖΩΓΙΑ, VERDI,
JOURNAL, Α. ΝΙΚΗΣ 35, CAFE BAR CULT (Ευσμός), CAFE
GAZIA

Βιβλιοπωλεία Αθηνών:

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ (Θεμιστοκλέους 37, Εξάρχεια),
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, SOLARIS, ΟΥΤΟΠΙΑ,

και:

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ (Ζωοδόχου Πηγής 95-97),
ΚΑΦΕ ΑΘΗΝΑΙΟΝ (Τσαμδαίου 10)

Αλεξανδρούπολη: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΡΑΜ

Ξάνθη: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΣΕΛΙΔΕΣ (Βενιζέλου 29)

Σέρρες: ΣΤΕΚΙ "ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ" (Σταγείρων 11)

Κοβάλα: ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΚΑΒΑΛΑΣ

Ναύπακτος: ΤΑΒΕΡΝΑ "ΤΣΑΡΑΣ" (ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ),

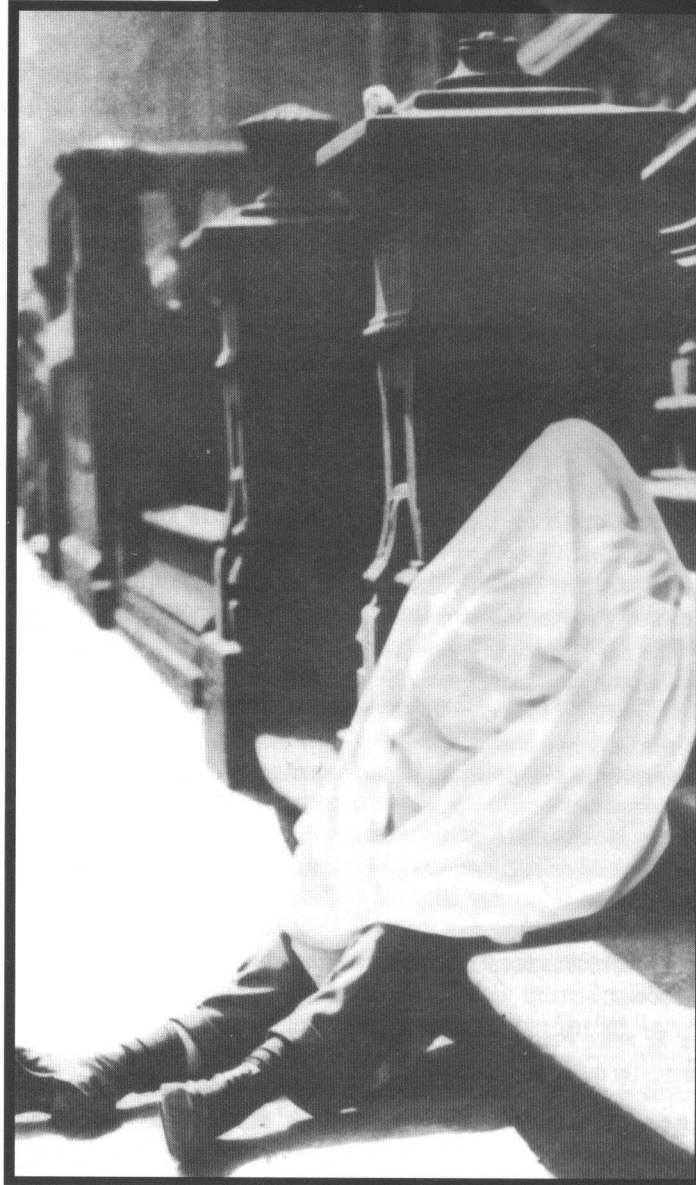
Πάτρα: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΤΡΟΧΟΣ" (ΑΡΑΤΟΥ 14)

Λάρισα: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΣΚΑΛΑ" και "ΓΝΩΣΗ"

Από κει και πέρα οι ένοπλες οργανώσεις, πάντα στο δικό τους δρόμο, ξανατροφοδοτούνται από επιχειρήματα ύπαρξης από νέα κοινωνικά δεδομένα που δημιουργεί η μεταλλαγή της Αλλαγής του Παπανδρέου, όπου την ευφορία της εκταμίευσης του κρατικού κορβανά και το ξεκαθάρισμα των σοσιαλιστικών υποσχέσεων της 3^{ης} Σεπτέμβρη, την διαδέχεται ο ρεαλισμός της εξουσίας. Η δυναμική εμφάνιση του αντιεξουσιαστικού κινήματος με την επιθετική του διάθεση στους δρόμους κάνει τον ρεαλισμό ακόμα πιο επιταχυνόμενο.

Το '89 σημαδεύεται απ' τα σκάνδαλα και την πτώση των ανατολικών καθεστώτων. Τα επιχειρήματα των μεγάλων ιδεολογιών, που συγκλόνισαν τον 20^ο αιώνα, πέφτουν κι αρχίζει η απομαζικοποίηση και αποπολιτικοποίηση των χώρων που συγκροτούνταν πάνω σ' αυτές τις ιδεολογίες. Από τις ένοπλες οργανώσεις της μεταπολίτευσης που συνεχίζουν, ο μεν Ε.Λ.Α. αντιλαμβάνεται γρήγορα τις αλλαγές και παύει την δράση του το '95, η δε 17N αναλαμβάνει να διασώσει την ένοπλη προοπτική στο σοσιαλισμό καθιστώντας την όμως όλο και περισσότερο ιδιωτική της υπόθεση. Η μοναξιά της σοσιαλιστικής ιδεολογίας δίνει περισσότερο χώρο στο πατριωτικό ανάχωμα έναντι της Νεοταξικής διεθνοποίησης, προκειμένου να διευρυνθεί η κοινωνική της αναφορά. Οι τελευταίες εξελίξεις έδειξαν ότι η 17N δεν απομονώθηκε από ένα σημαντικό τμήμα της ελληνικής κοινωνίας, αλλά απ' τα αδιέξοδά της.

Εν κατακλείδι, στην σύντομη σκιαγράφιση της ύπαρξης των ένοπλων οργανώσεων θέλουμε να καταδείξουμε ότι αυτές ήταν γέννημα της ίδιας της ελληνικής κοινωνίας, ανήκουν στην ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας, και είχαν παράλληλες διαδρομές με τους αγώνες της, τις αυταπάτες της, τις αλήθειες της, τις ελπίδες της και τα αδιέξοδά της.

Η καταστολή

Η υπόθεση της 17N ανέδειξε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο την ταύτιση του κράτους με τις δεσμεύσεις του έναντι όσων απαιτούσε η Νέα Τάξη και δη οι αμερικανοί μετά τα γεγονότα της 11^{ης} Σεπτεμβρίου. Ο “πόλεμος κατά της τρομοκρατίας”, ήταν το εφιαλτήριο πάνω στο οποίο στηρίχθηκε η πρακτική της συνεργασίας των διωκτικών αρχών με εκείνες τις δυνάμεις που αποτελούν το πρωτοπόρο δίδυμο (Η.Π.Α.-Αγγλία) στον πιο ανελέητο πόλεμο που ζει η ανθρωπότητα. Απ' αυτόν στον Κόλπο μέχρι στην Γιουγκοσλαβία, στο Αφγανιστάν, κι απ' ότι φαίνεται ξανά στο Ιράκ.

Το Αγγλοαμερικάνικο δίδυμο (πότε ο ένας, πότε ο άλλος, πότε και οι δυο μαζί), που συμμετείχε ενεργά στις εγκληματικές πρακτικές του καθεστώτος, από ιδρύσεις του ελληνικού κράτους, έρχεται σήμερα να εδραιώσει την παρουσία του με την “επιτυχή εξάρθρωση της 17N”.

Και ενώ οι νεο-άποικοι των ξένων μυστικών υπηρεσιών ανέλαβαν θεσμικές και παραθεσμικές εξουσιοδοτήσεις και διευκολύνσεις, οι ντόπιοι διωκτικοί μηχανισμοί επιδόθηκαν πέρα απ' τα προφανή: (συλλήψεις, ανα-

κρίσεις, προφυλακίσεις) σ' ένα χείμαρρο διαρροών και “πληροφοριών” όχι τόσο για να διασπείρουν την σύγχυση αλλά για να δοκιμάσουν τις ανοχές και τις αντοχές της ελληνικής κοινωνίας.

Η ανεκδιήγητη συνταγή-προτροπή των προϋποθέσεων για να γίνει κάποιος χαφιάς και καταδότης, έδειξε το μέγεθος της απαξίωσης των κατασταλτικών μηχανισμών έναντι του κοινωνικού δεσμού που συνέχει την κοινωνία, που δεν είναι άλλη απ' την αλληλεγγύη. Βάφτισαν τον χαφιεδισμό συνεργασία, με την ίδια σοβαρότητα που βάφτισε ο Πινοςέτ τους εργάτες “χειρώνακτες υπαλλήλους” μετά την δολοφονία Αλλιέντε. Η επαναδιαπραγμάτευση των κοινωνικοπολιτικών δικαιωμάτων γίνεται συνολικά κι όχι ειδικά για τους κρατούμενους.

Εκείνο που ενδιαφέρει το καθεστώς δεν είναι τα “συγκοινωνούντα δοχεία της τρομοκρατίας” αλλά ο αστάθμητος παράγοντας των συγκοινωνούντων δοχείων της κοινωνίας που εδράζονται στους καθημερινούς αγώνες και στην απελπισία των αποκλεισμένων έναντι της καθεστωτικής κυριαρχίας.

Εμείς και οι συλλήφθεντες

Όλα όσα έλαβαν χώρα μετά τις συλλήψεις όσων ομολόγησαν την συμμετοχή τους στην 17N, (με τον τρόπο που το έκαναν) δημιούργησαν ένα κλίμα πολιτικά αρνητικό γιατί απέναντι στην επίθεση της “αντιτρομοκρατικής” συσπείρωσης κανείς απ’ τους κρατούμενους, από εκείνους που όφειλαν, δεν σήκωνε το βάρος της πολιτικής ευθύνης της ύπαρξης της 17N. Το βάρος αυτό το ανέλαβε ο Δ. Κουφοντίνας. Με την δήλωσή του είπε αυτά που έπρεπε να πει και ο λόγος του ήταν ευθέως ανάλογος με την στάση του.

Μια στάση για την οποία λοιδωρήθηκαν όλοι όσοι ομολόγησαν ότι ομολόγησαν, αυτή την φορά απ’ την ανάποδη. Όχι επειδή ομολόγησε, αλλά γιατί πολιτικοποίησε τον χαρακτήρα των πράξεών του. Μπροστά σε ανεκδιήγητες ή ελεγχόμενες ομολογίες, που οι συνέπειές τους αποκαθίλωναν την 27χρονη δράση της 17N και που ξεπερνούσαν αυτούς που ομολογούσαν, ενοχοποιώντας τρίτους, κάποιος έπρεπε να δώσει μια απάντηση κι αυτό προσπάθησε να κάνει ο Δ. Κουφοντίνας με την παράδοσή του. Εδώ να ξεκαθαρίσουμε ένα πράγμα. Είμαστε αναρχικοί κι αυτό μας διαφοροποιεί απ’ την 17N. Ούτε ο Μαρξ, ούτε ο Βελουχιώτης, ούτε ο Τσε αποτελούν αναφορές είτε για την ερμηνεία του κόσμου που έχουμε, είτε για τις πρακτικές μας. Κάθε άλλο.

Αυτή όμως η διαφορά δεν μπορεί να μας αφήνει αδιάφορους μπροστά μάλιστα στην επίθεση του καθεστώτος, που ξεπερνά την 17N και συνολικοποιεί τα επιχειρήματα των κατασταλτικών μηχανισμών, εναντίον όλων όσων το αντιμάχονται. Αυτή μας την διαφορά δεν θα την μετατρέψουμε ούτε σε καταγγελία ούτε σε ηρωοποίηση προσώπων και πραγμάτων. Δεν το κάναμε ποτέ, δεν θα το κάνουμε τώρα.

Η δημιουργία της 17N ήταν επιλογή σε πολιτικές συνθήκες· η δράση της είχε αδιαμφισβήτητες πολιτικές αναφορές και οι διώξεις παρ’ όλους τους εξορκισμούς και τις διανοητικές τρίπλες έχουν κι αυτές το ανάλογο πολιτικό στίγμα. Για τις επιλογές και την δράση της 17N, ο μόνος κατάλληλος και υπεύθυνος να απαντήσει είναι η ίδια η 17N και τα μέλη της, κρατώντας για μας το δικαίωμα της κριτικής. Μια κριτική που την δικαιούμεστε όχι ανέξοδα, γιατί ο χώρος των αναρχικών-αντιεξουσιαστών κυνηγήθηκε όσο κανείς άλλος στο όνομα της “τρομοκρατίας” αν όχι στο όνομα της εξάρθρωσης της 17N.

Με μέτρο την αξιοπρέπεια και την σοβαρότητα οι κρατούμενοι και στον βαθμό που το θέτουν, πρέπει να αντιμετωπιστούν ως πολιτικοί κρατούμενοι, είτε μετείχαν είτε δεν μετείχαν στην 17N.

Ο στόχος

Με αφορμή τις συλλήψεις για την 17N, όλα τίθενται υπό αίρεση. Δεν είναι μόνο οι υποθέσεις και τα πρόσωπα που πρέπει να αναμειχθούν και να ξαναπροβληθούν, με διαρροές και “πληροφορίες”, με προαναγγελίες συλλήψεων (Θ. Πισσιμίου, Γ. Σερίφης, Γ. Μπουκετσίδης....) είναι που πρέπει με αναστροφές και διαγραφές, να ξαναδιαβαστεί με απειλές και εκβιασμούς, η πρόσφατη ελληνική ιστορία.

Ο στόχος είναι ένας και μονοδιάστατος· ο πλήρης αφοπλισμός της κοινωνίας από κάθε φωνή αντίστασης, από κάθε ριζοσπαστική και απελευθερωτική προοπτική. Είναι ο πλήρης εγκλωβισμός της στους όρους και τα όρια του καθεστώτος που επιβάλει και ένοπλα η Νέα Τάξη Πραγμάτων.

Να αναστραφεί λοιπόν η ιστορία και τα θύματα του κράτους και του κεφαλαίου να λογοδοτήσουν ως θύτες κατά της κοινωνίας. Οι αντικαθεστωτικοί τους αντίπαλοι ως εγκληματίες, οι διαδηλωτές ως παρακωλυτές συγκοινωνιών, οι αγώνες ως ιδιοτέλεια, τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα ως καταχρηστικές αξίες. Με άλλα λόγια υπάρχουμε ως κοινωνία χάρη στην “γενναιοδωρία” και την ανοχή του κράτους και των αφεντικών, κι όχι χάρη στους αγώνες που έχουν σχέση με το είναι μας και την ύπαρξή μας.

Να διαγραφεί λοιπόν η ιστορία, και η ριζοσπαστική γενιά της μεταπολίτευσης που αυτονομήθηκε από

τον κομματικό εμπαιγμό και την πολιτική της αφομοίωσης, να απαλειφθεί από την κοινωνική μνήμη, ωσάν να μην υπήρξε ποτέ, ωσάν να μην υπάρχει στο σήμερα.

Δεν είναι τυχαίο που αυτή η γενιά και ο χώρος του κοινωνικού ριζοσπαστισμού που την περιβάλει, ξαναμπαίνει στο στόχαστρο κι αυτή την φορά όχι αποσπασματικά αλλά συνολικά, κάτω από το πρόσχημα της “εξάρθρωσης όλων των τρομοκρατικών οργανώσεων” και των “συγκοινωνούντων δοχείων”. Οι προκλήσεις που έχουμε να αντιμετωπίσουμε στο όνομα της “εξάρθρωσης της τρομοκρατίας” είναι ακόμη απρόβλεπτες για το ποιός “θα πληρώσει την νύφη”, για το ποιός θα μπει στο στόχαστρο της “αντιτρομοκρατικής”.

Όμως είναι άμεσα προβλέψιμο το γεγονός ότι όλη αυτή η πολυέξοδη επιχείρηση προσπαθεί να δημιουργήσει συνθήκες ομηρίας σε μακροκοινωνικό επίπεδο είτε αυτή αφορά την Ευρωπαϊκή Σύνοδο του 2003 στην Θεσσαλονίκη, είτε τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004 στην Αθήνα, είτε τους καθημερινούς αγώνες ενάντια στον μονοδιάστατο εκβιασμό του διεθνοποιημένου κεφαλαίου και την σιδερένια πυγμή του κράτους.

